

Memòries

En la festa major de Sant Julià d'enguany, el *Centre d'Estudis Argentonins Jaume Clavell* es complau d'oferir a la vila i a tothom que s'interessi per la memòria col·lectiva una singular exposició a partir dels plànols de la vila d'Argentona realitzats a inicis del segle XIX, quan enlloc se'n feien per a usos civils. Altra cosa eren els militars, en circulació de feia segles. Molt probablement, els de la nostra vila foren fets per un familiar de la casa Moja dedicat a la milícia, arran de les necessitats judicials per desllindar els béns d'una herència. En aquest cas l'interès particular va propiciar un material documental que ara serveix de font d'informació valuosa per a restituir la memòria col·lectiva.

De tot el conjunt, el maig de 1999, ja vam poder assaborir-ne un tast arran de l'exposició muntada al Museu de Mataró pel Patronat Municipal de Cultura de Mataró amb el fons de plànols referits bàsicament a Mataró i també a Argentona, Cabrera i Vilassar, lligats amb els dominis senyorials de la casa de Cartellà i de Moja. La d'ara és monogràficament dedicada a la nostra vila a partir d'un fons custodiat a l'Arxiu Municipal que, una primera aproximació de la mà de l'arxivera Rosa Almuzara, preveu com un fons de rara importància. Alhora, les historiadores Maria Josep Castillo i Assumpta Zapata han confeït un catàleg que ha de facilitar a propis i estranys un coneixement aprofundit del material

De la memòria gràfica i documental a la memòria viva. Tot just han passat vint-i-sis anys de la mort del dictador i vint-i-dos de les primeres eleccions municipals democràtiques, però és fàcil de constatar sobretot en les noves generacions una desmemòria preocupant. Preocupant per allò tantes vegades dit i comprovat que no hi ha futur digne sense una memòria clara d'on venim i on som. En aquest número publiquem el testimoni de quatre dels protagonistes d'aquella contesa electoral. Que sapiguem, és la primera vegada des d'aleshores que per escrit se'n fa testimoni. I és bo que es faci quan encara molts dels testimonis són vius per tal que puguin ratificar o esmenar allò que en aquestes pàgines es fa públic.

Cal, doncs, que la memòria de qualsevol tipus (arquitectònica, documental, oral, vivencial...) persisteixi perquè és l'única arma vàlida contra l'oblit i, potser, contra el que encara és pitjor: la manipulació i la tergiversació de la veritat històrica, plena de contrastos, paradoxes i, fins i tot, contradiccions, però, en definitiva veritat, objectiva per a una majoria.

**Tot just han passat vint-i-sis anys
de la mort del dictador i vint-i-dos
de les primeres eleccions municipals
democràtiques, però és fàcil
de constatar sobretot en les noves
generacions una desmemòria
preocupant**